



RESSÒ DE LA PARAULA

La mirada ecològica cristiana



Sens dubte és bo que la naturalesa entri en les nostres vides personals «per la porta gran», almenys en temps especials, com les vacances. És bo en molts sentits per a la salut social i pròpia.

Però anem més enllà. Considerem que sobretot aquesta obertura de la finestra a la naturalesa és necessària, des del punt de vista de la nostra fe en Déu creador i redemptor del món. Més concretament a partir dels missatges que escoltem en la Carta Encíclica *Laudato Si'* del papa Francesc. Enguany es compleix el cinquè aniversari de la seva publicació i som convidats a fixar-nos especialment en la seva crida a viure amb esperit evangèlic l'ecologia integral.

Des de la nostra Diòcesi ens adhirim a la invitació que ens arriba del Dicasteri vaticà per al Desenvolupament Integral per a sumar-nos al denominat «Temps de la Creació». Una iniciativa que consisteix en intensificar l'atenció i el compromís de l'Església en favor de la cura de l'anomenada casa comuna, el cosmos, el món natural que acull la nostra humanitat i davant el qual tenim una greu responsabilitat.

El Papa reconeix que és tasca de tota la humanitat cuidar i respectar la natura. La seva intenció expressa en aquesta encíclica és, mitjançant el diàleg, oferir l'aportació de la fe i la moral cristiana a aquesta tasca universal i comuna. Però aquesta aportació no és un simple conjunt de doctrines, sinó que forma part de la nostra fe, que és vida, veritat, goig, recerca, possessió, amor, acció, contemplació, compromís, etc.

Per això pretenem en aquestes breus línies convidar a la realització d'un esforç d'aprofundiment en la vivència d'una ecologia cristiana i integral, mitjançant l'observació, la lectura i la meditació en aquest temps propici de les vacances.

Només recordem una condició, que farà factible aquest exercici. Els sentits són les finestres mitjançant les quals ens obrim al món exterior. Però, si volem descobrir quelcom més que la imatge material, els sentits han de ser dirigits per una determinada disposició interior. ¿En què consisteix aquesta disposició interior? Consisteix en tot el que inclou la mirada de fe: obertura, escolta, disponibilitat, sensibilitat, contemplació. Tot allò que ens permet copsar amb la vista el missatge de vida contingut en el llibre de la Sagrada



Esriptura més enllà de la lletra, així com ens fa capaços de descobrir la Paraula de Déu en altres dos llibres on ella també habita, és a dir, la història i la naturalesa.

Sant Bonaventura, seguint el seu mestre sant Francesc d'Assís, va arribar a escriure aquestes paraules:



«Qui no veu les innumbrables esplendors de les criatures, està cec; qui amb tantes veus no es desperta, està sord; qui no lloa Déu per totes aquestes meravelles, està mut; qui amb tants signes no s'eleva fins al primer principi, és neci» (*Itinerarium mentis in Deum*, I,15).

Les mirades vers la naturalesa són moltes i variades, segons les disposicions interiors: hi ha qui hi buscarà el rendiment econòmic, la pura forma estètica, el seu interès polític, el mer gaudi plaent...

Els nostres ulls hi voldrien descobrir el do que ens ve del Senyor, perquè gaudim de la seva bellesa, ens ajudi a subsistir, compartim els seus béns i, en definitiva, lloem Déu, que tant ens regala.

Missatges escollits de l'encíclica *Laudato Si'*, així com els textos de la Sagrada Esriptura corresponents a cada diumenge, ens ajudaran a descobrir i aprofundir a la llum del misteri que el Senyor continua oferint-nos per a la nostra salvació.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

La creació contemplada amb ulls de fe

El cinquè aniversari de la publicació de l'encíclica **Laudato Si'**, del papa Francesc, és ocasió per oferir una selecció de fragments que, com a cristians, ens permetin afinar la mirada ecològica

Déu crea per amor

La creació només pot ser entesa com un do que sorgeix de la mà oberta del Pare de tots, com una realitat il·luminada per l'amor que ens convoca a una comunió universal. (...) L'univers no va sorgir com a resultat d'una omnipotència arbitrària, d'una demostració de força o d'un desig d'autoafirmació. La creació és de l'ordre de l'amor. L'amor de Déu és el mòbil fonamental de totes les coses creades. (76-77)

L'univers és carícia de Déu

Tot l'univers material és un llenguatge de l'amor de Déu, del seu desmesurat afecte envers nosaltres. El sòl, l'aigua, les muntanyes, tot és carícia de Déu. La història de la pròpia amistat amb Déu sempre es desenvolupa en un espai geogràfic que es converteix en un signe personalíssim, i cada un de nosaltres guarda en la memòria llocs, el record dels quals li fa molt bé. Qui ha crescut entre les muntanyes, o qui de petit s'asseia a la vora del rierol a beure, o qui jugava en una plaça del seu barri, quan torna a aquests llocs, se sent cridat a recuperar la seva pròpia identitat. (84)

El llibre preciós de la creació

Déu ha escrit un llibre preciós, «les lletres del qual són la multitud de criatures presents en l'univers». (...) La contemplació de les coses creades ens permet descobrir a través de cada cosa algun ensenyament que Déu ens vol transmetre, perquè «per al creient contemplar les coses creades és també escoltar un missatge, sentir una veu paradoxal i silenciosa». Podem dir que «juntament amb la Revelació pròpiament dita, continguda en la sagrada Escripura, es dona una manifestació divina quan brilla el sol i quan cau la nit». (85)

Tota la natura és lloc de la presència divina

Tota la natura, a més de manifestar Déu, és lloc de la seva presència. En



cada criatura hi habita el seu Esperit vivificant que ens crida a una relació amb ell. El descobriment d'aquesta presència estimula en nosaltres el desenvolupament de les «virtuts ecològiques». Però quan diem això no oblidem pas que també existeix una distància infinita, que les coses d'aquest món no posseeixen la plenitud de Déu. Altrament, tampoc no faríem un bé a les criatures, perquè no reconeixríem el seu propi i veritable lloc, i acabariem exigint-los indegudament el que en la seva petitesa no ens poden donar. (88)



Units en una família universal

Creats pel mateix Pare, tots els éssers de l'univers estem units per llaços invisibles i conformem una espècie de família universal, una sublim comunió que ens mou a un respecte sagrat, afectuós i humil. Vull recordar que «Déu ens ha unit tan estretament al món que ens envolta, que la desertificació del sòl és com una malaltia per a cadascú, i podem lamentar l'extinció d'una espècie com si fos una mutilació.» (89)

Tot està relacionat en la creació

Tot està relacionat, i tots els éssers humans estem junts com a germans i germanes en un meravellós pelegrinatge, entrelaçats per l'amor que Déu té a cada una de les seves criatures i que ens uneix també, amb tendre afecte, al germà sol, a la germana lluna, al germà riu i a la mare terra. (92)

El Déu fet home vivia en harmonia amb tot allò creat

Jesús vivia en harmonia plena amb la creació, i els altres se'n meravellaven: «Qui és aquest, que fins el vent i el mar l'obeeixen?» (Mt 8,27). No semblava pas com un asceta separat del món o enemic de les coses agradables de la vida. Referint-se a si mateix expressava: «Ha vingut el Fill de l'home, que menja i beu, i diuen: Aquí teniu un golut i un bevedor» (Mt 11, 19). (98)

Senyoria universal del Ressuscitat sobre l'univers creat

Les criatures d'aquest món ja no se'ns presenten com una realitat merament natural, perquè el Ressuscitat les embolcalla misteriosament i les orienta a un destí de plenitud. Les mateixes flors del camp i els ocells que ell va contemplar admirat amb els seus ulls humans, ara són plens de la seva presència lluminosa. (100)

La cultura ecològica exigeix una mirada distinta

La cultura ecològica no es pot reduir a una sèrie de respostes urgents i parcials als problemes que van apareixent entorn de la degradació de l'ambient, l'esgotament de les reserves naturals i la contaminació. Hauria de ser una mirada distinta, un pensament, una política, un programa educatiu, un estil de vida i una espiritualitat que conformin una resistència davant l'avanç del paradigma tecnocràtic. (111)

La trobada amb Jesús fa brollar relacions noves amb la natura

Viure la vocació de ser protectors de l'obra de Déu és part essencial d'una existència virtuosa, no consisteix en quelcom opcional ni en un aspecte secundari de l'experiència cristiana.

Recordem el model de sant Francesc d'Assís, per tal de proposar una

“*Juntament amb la Revelació pròpiament dita, es dona una manifestació divina quan brilla el sol i quan cau la nit*”

sana relació amb les coses creades com una dimensió de la conversió íntegra de la persona. (217-218)

Sublim fraternitat amb tot allò creat

Quan hom llegeix en l'Evangeli que Jesús parla dels ocells, i diu que «Déu no n'oblida ni un de sol» (Lc 12, 6), ¿serà capaç de maltractar-los o de causar-los dany? Invito tots els cristians a explicitar aquesta dimensió de la seva conversió, permetent que la força i la llum de la gràcia rebuda s'esplaiïn també en la seva relació amb les altres criatures i amb el món que els envolta, i provoqui aquesta sublim fraternitat amb totes les coses creades que tan lluminosament visqué sant Francesc d'Assís. (221)

La constant acumulació de possibilitats per a consumir distreu el cor i impedeix valorar cada cosa i cada moment

Retorn a la simplicitat de vida

L'espiritualitat cristiana proposa una manera alternativa d'entendre la qualitat de vida, i encoratja un estil de vida profètic i contemplatiu, capaç de gaudir profundament sense obsessionar-se pel consum. (...) La constant acumulació de possibilitats per a consumir distreu el cor i impedeix valorar cada cosa i cada moment. En canvi, fer-se present serenament davant cada realitat, per petita que sigui, ens obre moltes més possibilitats de comprensió i de realització personal. (222)

L'ecologia integral implica una harmonia serena amb la natura

Una ecologia integral implica dedicar una mica de temps per a recuperar la serena harmonia amb la creació, per a reflexionar a propòsit del nostre estil de vida i els nostres ideals, per a contemplar el Creador, que viu entre nosaltres i en el que ens envolta, la presència del qual «no ha de ser fabricada sinó descoberta, revelada». (225)

L'amor fratern només pot ser gratuït

La protecció de la natura és part d'un estil de vida que implica capacitat de convivència i de comunió. Jesús ens va recordar que tenim Déu com el nostre Pare comú i que això ens fa germans. L'amor fratern només pot ser gratuït, mai no pot ser un pagament pel que l'altre realitzi ni un avenç pel que esperem que faci. Per això és possible estimar els ene-

mics. Aquesta mateixa gratitud ens porta a estimar i acceptar el vent, el sol o els núvols, encara que no se sotmetin al nostre control. (228)

Déu ho omple tot

L'univers es desenvolupa en Déu, que ho omple tot. Llavors hi ha mística en una fulla, en un camí, en la rosada, en el rostre del pobre. L'ideal no és sols passar de l'exterior a l'interior per a descobrir l'acció de Déu en l'ànima, sinó també arribar a trobar-lo en totes les coses, com ensenyava sant Bonaventura: «La contemplació és tant més eminent com més sent en si l'home l'efecte de la divina gràcia o també com més bé sap trobar Déu en les criatures exteriors.» (233)

Cap a una mística de la creació

El místic experimenta l'íntima connexió que hi ha entre Déu i tots els éssers, i així «sent ser totes coses Déu». Si l'admira la grandesa d'una muntanya, no pot separar això de Déu, i percep que aquesta admiració interior que ell viu ha de dipositar-se en el Senyor: «Les muntanyes tenen altures, són abundants, amples, i formoses, o gracioses, florides i oloroses.



Aquestes muntanyes és el meu Estimat per a mi.» (234)

Sagraments: natura assumida per Déu

Els Sagraments són una manera privilegiada de com la natura és assumida per Déu i es converteix en mediació de la vida sobrenatural. A través del culte som invitats a abraçar el món en un nivell distint. L'aigua, l'oli, el foc i els colors són assumits amb tota la seva força simbòlica i s'incorporen a la lloança. (235)

L'univers porta inscrit el segell de la Trinitat

Per als cristians, creure en un sol Déu que és comunió trinitària porta a pensar que tota la realitat conté en el seu si una marca pròpiament trinitària.

Sant Bonaventura arribà a dir que l'ésser humà, abans del pecat, podia descobrir com cada criatura «testifica que Déu és tri». El reflex de la Trinitat es podia reconèixer en la natura «quan ni aquest llibre no era obscur per a l'home ni l'ull de l'home no s'havia enterbolit». (239)

Plenitud de la creació en el més enllà

Al final ens trobarem cara a cara davant la infinita bellesa de Déu (cf. 1Co 13,12) i podrem llegir amb felicitat admiració el misteri de l'univers, que participarà amb nosaltres de la plenitud sense fi. (...) La vida eterna serà una meravella compartida, on cada criatura, lluminosament transformada, ocuparà el seu lloc i tindrà quelcom per aportar als pobres definitivament alliberats. (243)

Pregària cristiana amb la creació

Us lloem, Pare, amb totes les vostres criatures, que van sortir de la vostra mà poderosa. Són vostres, i plenes de la vostra presència i de la vostra tendresa. Lloat sigueu.

Fill de Déu, Jesús, per vós foren creades totes les coses. Us formàreu en el si maternal de Maria, us féreu part d'aquesta terra, i miràreu aquest món amb ulls humans. Avui sou viu en cada criatura amb la vostra glòria de ressuscitat. Lloat sigueu.

Esperit Sant, que amb la vostra llum orienteu aquest món cap a l'amor del Pare i acompanyeu el gemec de la creació, vós viviu també en els nostres cors per impulsar-nos al bé. Lloat sigueu.

Senyor U i Tri, comunitat preciosa d'amor infinit, ensenyeu-nos a contemplar-vos

en la bellesa de l'univers, on tot ens parla de vós. Desvetlleu la nostra lloança i la nostra gratitud per cada ésser que heu creat. Doneu-nos la gràcia de sentir-nos íntimament units amb tot el que existeix.

Déu d'amor, mostreu-nos el nostre lloc en aquest món com a instruments del vostre afecte envers tots els éssers d'aquesta terra, perquè cap d'ells no és oblidat davant vostre. Il·lumineu els amos del poder i del diner perquè es guardin del pecat de la indiferència, estimin el bé comú, promoguin els febles, i tinguin cura d'aquest món que habitem. Els pobres i la terra estan clamant, Senyor, preneu-nos a nosaltres amb el vostre poder i la vostra llum, per a protegir tota vida, per a preparar un futur millor, perquè vingui el vostre Regne de justícia, de pau, d'amor i de bellesa. Lloat sigueu.

Amén.

2/8/2020 - DIUMENGE XVIII DE DURANT L'ANY (A)

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,1-3)

Això diu el Senyor: «Oh tots els assedegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners, compreu i mengeu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res. Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta, i malgasteu els vostres guanys en menjars que no satisfan?

Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu assaborint el bo i millor. Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David.»

► Salm responsorial (144)

R. *Tan bon punt obriu la mà, Senyor, ens sacieu de bon grat.*

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Tothom té els ulls en vós, / mirant esperançat, / i al seu temps vós els doneu l'aliment. / Tan bon punt obriu la mà, / sacieu de bon grat tots els vivents. R.

Són camins de bondat, els del Senyor, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor és a prop dels qui l'invoquen, / dels qui l'invoquen amb sinceritat. R.



► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,35.37-39)

Germans, qui serà capaç d'allunyar-nos del Crist, que tant ens estima? Els contratemps, la por, les persecucions, la fam o la nuesa, els perills, la mort sagnant? De tot això en sortim fàcilment vencedors amb l'ajut d'aquell qui ens estima.

Estic ben segur que ni la mort ni la vida, ni els àngels o altres poders, ni res del món present o del futur, ni els estols del cel o de les profunditats, ni res de l'univers creat no serà capaç d'allunyar-nos de Déu que, en Jesucrist, el nostre Senyor, ha demostrat com ens estima.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 14,13-21)

En aquell temps, quan Jesús rebé la nova de la mort de Joan Baptista, se n'anà amb una barca cap a un lloc despoblat. Així que la gent ho va saber, el van seguir a peu des dels pobles. Quan desembarcà veié una gran gentada, se'n compadí i curava els seus malalts. Els deixebles, veient que es feia tard, anaren a dir-li: «Som en un indret despoblat i ja s'ha fet tard. Acomiadeu la gent. Que se'n vagin als poblets a comprar-se menjar.» Jesús els respongué: «No cal que hi vagin. Doneu-los menjar vosaltres mateixos.» Ells li diuen: «Aquí només tenim cinc pans i dos peixos.» Jesús respongué: «Porteu-me'ls.»

Llavors ordenà que la gent s'assegués a l'herba, prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, digué la benedicció, els partí i donava els pans als deixebles i ells els donaven a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves plens de les sobres.

Els qui n'havien menjat eren tots plegats uns cinc mil homes, sense comptar-hi les dones i la mainada.

► Lectura del profeta Isaïas (Is 55,1-3)

Esto dice el Señor: ¡Oh, todos los que estáis sedientos, id por agua, aunque no tengáis dinero! Venid, comprad grano y comed, sin dinero y sin pagar, vino y leche. ¿Por qué gastáis vuestro dinero en lo que no es pan, y vuestro salario en lo que no llena?

Escuchadme bien, y comeréis cosas buenas; y os deleitaréis con manjares exquisitos. Prestad oído y venid a mí; escuchad y vivirá vuestra alma. Haré con vosotros un pacto eterno, según la fiel promesa que hice a David.

► Salmo responsorial (144)

R. *Abres tú la mano, Señor, y nos sacias de favores.*

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso contodas sus criaturas. R.

Los ojos de todos te están aguardando, / tú les das la comida a su tiempo; / abres tú la mano, / y sacias de favores a todo viviente. R.

El Señor es justo en todos sus caminos, / es bondadoso en todas sus acciones; / cerca está el Señor de los que lo invocan, / de los que lo invocan sinceramente. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,35.37-39)

Hermanos, ¿quién podrá separarnos del amor de Cristo? ¿La tribulación, la angustia, la persecución, el hambre, la desnudez, el peligro, la espada? Pero en todas estas cosas salimos triunfadores por medio de aquel que nos amó.

Porque estoy persuadido de que ni la muerte, ni la vida, ni los ángeles, ni los principados, ni las cosas presentes ni las futuras, ni las potestades, ni la altura ni la profundidad, ni otra criatura alguna podrá separarnos del amor que Dios nos ha manifestado en Cristo Jesús, nuestro Señor.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 14,13-21)

En aquel tiempo al enterarse Jesús de la muerte de Juan Bautista se fue de allí en una barca a un lugar tranquilo y solitario; la gente, al enterarse, lo siguió a pie desde las ciudades. Al desembarcar y ver a tanta gente, se compadeció de ella y curó a sus enfermos. Al caer el día, se le acercaron sus discípulos y le dijeron: «Estamos en un descampado y ya es muy tarde; despide a la gente para que vayan a las aldeas a comprarse algo de comer». Jesús les dijo: «No hace falta que se vayan. Dadles vosotros de comer». Ellos le dijeron: «Sólo tenemos aquí cinco panes y dos peces». Él dijo: «Traédmelos.»

Mandó que la gente se echase sobre la hierba, tomó los cinco panes y los dos peces, alzó los ojos al cielo y los bendijo; partió los panes y se los dio a los discípulos para que se los distribuyeran a la gente. Todos comieron y se hartaron; y se recogieron doce canastos llenos de las sobras.

Los que comieron eran unos cinco mil hombres, sin contar mujeres y niños.

9/8/2020 - DIUMENGE XIX DE DURANT L'ANY (A)

► Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 19,9a.11-13a)

En aquells dies, Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova. El Senyor li va fer sentir la seva paraula, i li digué: «Surt fora i estigue't a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix passarà.» Llavors vingué una ventada tan forta que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques davant el Senyor, però el Senyor no hi era. Tot seguit vingué un terratrèmol, però el Senyor tampoc no hi era. Després vingué foc, i el Senyor tampoc no era en el foc. Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí a fora i es quedà a l'entrada de la cova.

► Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble i als qui l'estimen. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.



► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 9,1-5)

Germans, us asseguro per Crist que dic la veritat, que no menteixo; la meva consciència, guiada per l'Esperit Sant, n'és també testimoni: Sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor: tant de bo fos jo proscrit del Crist, en lloc dels meus germans, el poble del meu llinatge. Com a israelites, és d'ells la gràcia de fills, la glòria de la presència de Déu, les aliances, la Llei, el culte i les promeses; són d'ells també els patriarques, i finalment, com a home, ha sortit d'ells el Crist, que és Déu per damunt de tot. Sigui beneït per sempre, amén.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 14,22-33)

Quan la gent hagué menjat, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiar tothom, pujà tot sol a la muntanya per pregar. Al vespre encara era allà tot sol. La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la destorbaven d'avançar, perquè el vent era contrari. Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren, s'esveraren pensant que era una fantasma, i cridaren de por. Però Jesús els digué de seguida: «No tingueu por, que soc jo.» Pere li digué: «Senyor, si sou vós, maneume que vingui caminant sobre l'aigua.» Jesús contestà: «Ja pots venir.» Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà d'enfonsar-se. Llavors cridà: «Senyor, salveu-me.» A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: «Quina poca fe! Per què dubtaves?» I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: «Realment sou Fill de Déu.»

► Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 19,9a.11-13a)

En aquellos días, cuando Elías llegó hasta el Horeb, el monte de Dios, se introdujo en la cueva y pasó la noche. Le llegó la palabra del Señor, que le dijo: «Sal y permanece de pie en el monte ante el Señor». Entonces pasó el Señor y hubo un huracán tan violento que hendía las montañas y quebraba las rocas ante el Señor, aunque en el huracán no estaba el Señor. Después del huracán, un terremoto, pero en el terremoto no estaba el Señor. Después del terremoto fuego, pero en el fuego tampoco estaba el Señor. Después del fuego, el susurro de una brisa suave. Al oírlo Elías, cubrió su rostro con el manto, salió y se mantuvo en pie a la entrada de la cueva.

► Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz / a su pueblo y a sus amigos». / La salvación está cerca de los que lo temen, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará la lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / y sus pasos señalarán el camino. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 9,1-5)

Hermanos: Digo la verdad en Cristo, no miento —mi conciencia me atestigua que es así, en el Espíritu Santo—: siento una gran tristeza y un dolor incesante en mi corazón; pues desearía ser yo mismo un proscrito, alejado de Cristo, por el bien de mis hermanos, los de mi raza según la carne: ellos son israelitas y a ellos pertenecen el don de la filiación adoptiva, la gloria, las alianzas, el don de la ley, el culto y las promesas; suyos son los patriarcas y de ellos procede el Cristo, según la carne; el cual está por encima de todo, Dios bendito por los siglos. Amén.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 14,22-33)

Después de que la gente se hubo saciado, Jesús apremió a sus discípulos a que subieran a la barca y se le adelantaran a la otra orilla, mientras él despedía a la gente. Y después de despedir a la gente subió al monte a solas para orar. Llegada la noche estaba allí solo. Mientras tanto la barca iba ya muy lejos de tierra, sacudida por las olas, porque el viento era contrario. A la cuarta vela de la noche se les acercó Jesús andando sobre el mar. Los discípulos, viéndole andar sobre el agua, se asustaron y gritaron de miedo, diciendo que era un fantasma. Jesús les dijo enseguida: «¡Ánimo, soy yo, no tengáis miedo!». Pedro le contestó: «Señor, si eres tú, mándame ir a ti sobre el agua». Él le dijo: «Ven». Pedro bajó de la barca y echó a andar sobre el agua acercándose a Jesús; pero, al sentir la fuerza del viento, le entró miedo, empezó a hundirse y gritó: «Señor, sálvame». Enseguida Jesús extendió la mano, lo agarró y le dijo: «¡Hombre de poca fe! ¿Por qué has dudado?» En cuanto subieron a la barca amainó el viento. Los de la barca se posttraron ante él diciendo: «Realmente eres Hijo de Dios.»

16/8/2020 - DIUMENGE XX DE DURANT L'ANY (A)

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 56,1.6-7)

Diu el Senyor: «Compliu els vostres manaments, obreu el bé, que està a punt d'arribar la meva salvació, i de revelar-se la meva bondat. Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor del seu nom i volen ser els seus servidors, si es guarden de violar el repòs del dissabte i es mantenen fidels a la nova aliança, els deixaré entrar a la muntanya sagrada i celebrar les seves festes en la meua casa d'oració; acceptaré en el meu altar els seus holocaustos i les altres víctimes, perquè tots els pobles anomenaran el meu temple casa d'oració.»

▶ Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres designis, / i tots els pobles veuran la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig. / Vós regiu les nacions amb rectitud / i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.



▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

(Rm 11,13-15.29-32)

Germans, tinc una cosa a dir-vos a vosaltres, els qui no sou jueus: Ja que soc el vostre apòstol, miro de posar ben alt el meu servei, esperant que els jueus, que són del meu llinatge, n'estaran gelosos i podré salvar-ne alguns. Si del fet d'haver estat ells exclosos n'ha vingut la reconciliació del món, què no vindrà quan ells s'incorporin? No serà un pas de mort a vida?

Quan Déu concedeix a algú els seus favors i el crida, no es fa mai enrere. Vosaltres, en altre temps, no éreu obedients a Déu, però ara que ells l'han desobeït, Déu s'ha compadit de vosaltres; igualment Déu es vol compadir d'ells, que ara, mentre es compadia de vosaltres, no li han estat obedients.

Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 15,21-28)

En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó, i sortí d'allà una dona cananea cridant: «Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meua filla està endimoniada.» Jesús no li contestà ni una paraula, però els deixebles li demanaven: «Despatxeu-la d'una vegada: només fa que seguir-vos i cridar.» Jesús els respongué: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel.»

Ella vingué, es prosternà i digué: «Senyor, ajudeu-me.» Jesús li respon: «No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells.» Ella li contestà: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos.» Llavors Jesús respongué: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols.» I a l'instant es posà bona la seva filla.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 56,1.6-7)

Esto dice el Señor:

«Observad el derecho, practicad la justicia, porque mi salvación está por llegar, y mi justicia se va a manifestar. A los extranjeros que se han unido al Señor para servirlo, para amar el nombre del Señor y ser sus servidores, que observan el sábado sin profanarlo y mantienen mi alianza, los traeré a mi monte santo, los llenaré de júbilo en mi casa de oración; sus holocaustos y sacrificios serán aceptables sobre mi altar; porque mi casa es casa de oración, y así la llamarán todos los pueblos.»

▶ Salmo responsorial (66)

R. *Oh, Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

Que Dios tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros; / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges el mundo con justicia / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

Oh, Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que le teman / todos los confines de la tierra. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos

(Rom 11,13-15.29-32)

Hermanos:

A vosotros, gentiles, os digo: siendo como soy apóstol de los gentiles, haré honor a mi ministerio, por ver si doy celos a los de mi raza y salvo a algunos de ellos. Pues si su rechazo es reconciliación del mundo, ¿qué no será su reintegración sino volver desde la muerte a la vida?

Pues los dones y la llamada de Dios son irrevocables. En efecto, así como vosotros, en otro tiempo, desobedecisteis a Dios, pero ahora habéis obtenido misericordia por la desobediencia de ellos, así también estos han desobedecido ahora con ocasión de la misericordia que se os ha otorgado a vosotros, para que también ellos alcancen ahora misericordia. Pues Dios nos encerró a todos en desobediencia, para tener misericordia de todos.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 15,21-28)

En aquel tiempo, Jesús salió y se retiró a la región de Tiro y Sidón. Entonces una mujer cananea, saliendo de uno de aquellos lugares, se puso a gritarle: «Ten compasión de mí, Señor Hijo de David. Mi hija tiene un demonio muy malo». Él no le respondió nada. Entonces los discípulos se le acercaron a decirle: «Atiéndela, que viene detrás gritando». Él les contestó: «Sólo he sido enviado a las ovejas descarriadas de Israel».

Ella se acercó y se postró ante él diciendo: «Señor, ayúdame». Él le contestó: «No está bien tomar el pan de los hijos y echarlo a los perritos». Pero ella repuso: «Tienes razón, Señor; pero también los perritos se comen las migajas que caen de la mesa de los amos». Jesús le respondió: «Mujer, qué grande es tu fe: que se cumpla lo que deseas». En aquel momento quedó curada su hija.

23/8/2020 - DIUMENGE XXI DE DURANT L'ANY (A)

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 22,19-23)

El Senyor diu a Sobnà, cap del palau del rei: «Et faré caure del pedestal, et derrocaré del lloc que ocupes. Aquell dia cridaré el meu servent, Eljaquim, fill d'Helquies, el vestiré amb la roba que portes, li posaré les teves insígnies, li donaré l'autoritat que tens, i serà un pare per als habitants de Jerusalem i per als homes de Judà. Li posaré a l'espatlla la clau del palau de David: quan ell haurà obert, ningú no tancarà, i quan haurà tancat, ningú no podrà obrir. El fixaré com un clau en un indret segur, i serà un tron gloriós per a la família del seu pare.»

► Salm responsorial (137)

R. *El vostre amor perdura sempre. Acabeu la vostra obra, Senyor.*

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, / us vull cantar a la presència dels àngels. / Em prosterno davant del santuari. R.

Enalteixo el vostre nom perquè estimeu i sou fidel. / Sempre que us invocava, m'heu escoltat, / heu enfortit la meva ànima. R.

El Senyor és excels, / però es mira els humils, / mentre que els altius, / els esguarda de lluny. / El vostre amor perdura sempre. / Acabeu la vostra obra, Senyor. R.



► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 11,33-36)

Quina profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu! Que en són d'incomprensibles els seus judicis i d'impenetrables els seus camins! Qui pot conèixer el pensament del Senyor? Qui l'ha assessorat com a conseller? Qui s'ha avançat mai a donar-li res perquè li ho pugui recompensar? Tot ve d'ell, passa per ell i s'encamina cap a ell. Glòria a ell per sempre, amén.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 16,13-20)

En aquell temps, Jesús anà a la regió de Cesarea de Felip, i un cop allà, preguntava als seus deixebles:

«Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és?» Ells li respongueren: «Uns diuen que és Joan Baptista; altres, que és Elies; altres, que és Jeremies o algun altre dels profetes.» Ell els diu: «I vosaltres, qui dieu que soc?» Simó Pere li contesta: «Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu.» Jesús li va respondre: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església, i les portes del reialme de la mort no li podran resistir. Et donaré les claus del regne del cel: tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel.»

Després prohibí severament als deixebles de dir a ningú que ell era el Messies.

► Lectura del libro de Isaías (Is 22,19-23)

Esto dice el Señor a Sobnà, mayordomo de palacio: «Te echaré de tu puesto, te destituirán de tu cargo. Aquel día llamaré a mi siervo, a Eliaquín, hijo de Esquías, le vestiré tu túnica, le ceñiré tu banda, le daré tus poderes; será padre para los habitantes de Jerusalén y para el pueblo de Judá.

Pongo sobre sus hombros la llave del palacio de David: abrirá y nadie cerrará; cerrará y nadie abrirá. Lo clavaré como una estaca en un lugar seguro, será un trono de gloria para la estirpe de su padre».

► Salmo responsorial (137)

R. *Señor, tu misericordia es eterna, no abandones la obra de tus manos.*

Te doy gracias, Señor, de todo corazón, / porque escuchaste las palabras de mi boca; / delante de los ángeles tañeré para ti; / me postrearé hacia tu santuario. R.

Daré gracias a tu nombre: / por tu misericordia y tu lealtad, / porque tu promesa supera tu fama. / Cuando te invoqué, me escuchaste, / acreciste el valor en mi alma. R.

El Señor es sublime, se fija en el humilde, / y de lejos conoce al soberbio. / Señor, tu misericordia es eterna, / no abandones la obra de tus manos. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 11,33-36)

¡Qué abismo de riqueza, de sabiduría y de conocimiento el de Dios! ¡Qué insondables sus decisiones y qué irrastreables sus caminos! En efecto, ¿quién conoció la mente del Señor? O ¿quién fue su consejero? O ¿quién le ha dado primero para tener derecho a la recompensa? Porque de él, por él y para él existe todo. A él la gloria por los siglos. Amén.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 16,13-20)

En aquel tiempo, al llegar a la región de Cesarea de Filipo, Jesús preguntó a sus discípulos:

«¿Quién dice la gente que es el Hijo del hombre?». Ellos contestaron: «Unos que Juan el Bautista, otros que Elías, otros que Jeremías o uno de los profetas». Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy yo?». Simón Pedro tomó la palabra y dijo: «Tú eres el Mesías, el Hijo del Dios vivo». Jesús le respondió: «¡Bienaventurado tú, Simón, hijo de Jonás!, porque eso no te lo ha revelado ni la carne ni la sangre, sino mi Padre que está en los cielos. Ahora yo te digo: tú eres Pedro, y sobre esta piedra edificaré mi Iglesia, y el poder del infierno no la derrotará. Te daré las llaves del reino de los cielos; lo que ates en la tierra quedará atado en los cielos, y lo que desates en la tierra quedará desatado en los cielos».

Y les mandó a los discípulos que no dijeren a nadie que él era el Mesías.

30/8/2020 - DIUMENGE XXII DE DURANT L'ANY (A)**▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 20,7-9)**

M'heu afalagat, Senyor, i m'he deixat seduir; us heu apoderat de mi i m'heu dominat, però ara passen el dia divertint-se a costa meva, tothom es riu de mi.

Sempre que parlo, dono el crit d'alarma, el meu clam anuncia invasions i devastació. Tot el dia la paraula del Senyor m'és un motiu d'escarnis i de burles.

A la fi pensava: No en vull parlar més, no diré res més en nom d'ell, però llavors sentia en el meu cor un foc que cremava, sentia un incendi dintre dels meus ossos. Estic rendit de tant aguantar, ja no puc més.

▶ Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vós, / per vós es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari / quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir / i alçar les mans lloant el vostre nom. / Saciat del bo i millor, / us lloaré amb el goig als llavis. R.

Perquè vós m'heu ajudat, / i soc feliç sota les vostres ales. / La meva ànima s'ha enamorat de vós, / em sosté la vostra mà. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 12,1-2)

Germans, per l'amor entranyable que Déu ens té, us demano que li oferiu tot el que sou, com una víctima viva, santa i agradable. Això ha de ser el vostre culte veritable. No us emmotlleu al món present; transformeu-vos renovellant la vostra manera de veure les coses, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu: reconèixer allò que és bo, agradable a Déu i perfecte.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 16,21-27)

En aquell temps, Jesús començà a deixar entendre als deixebles que havia d'anar a Jerusalem, que havia de patir molt de part dels notables, dels grans sacerdots i dels mestres de la Llei, i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a renyar-lo: «De cap manera, Senyor: a vós això no us pot passar!» Però Jesús es girà i li digué: «Fug d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no penses com Déu, sinó com els homes.»

Llavors Jesús digué als deixebles: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi, la retrobarà. Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdia la vida? Què podria pagar l'home per rescatar la seva vida? Perquè el Fill de l'home ha de venir en la glòria del seu Pare voltat dels seus àngels, i ell pagarà cadascú segons les seves obres.»

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jer 20,7-9)

Me sedujiste, Señor, y me dejé seducir; has sido más fuerte que yo y me has podido. He sido a diario el hazmerreír, todo el mundo se burlaba de mí.

Cuando hablo, tengo que gritar, proclamar violencia y destrucción. La palabra del Señor me ha servido de oprobio y desprecio a diario.

Pensé en olvidarme del asunto y dije: «No lo recordaré; no volveré a hablar en su nombre»; pero había en mis entrañas como fuego, algo ardiente encerrado en mis huesos. Yo intentaba sofocarlo, y no podía.

▶ Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Oh, Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo, / mi alma está sedienta de ti; / mi carne tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua. R.

¡Cómo te contemplaba en el santuario! / ¡Viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de enjundia y de manteca, / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

Porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo. / Mi alma está unida a ti, / y tu diestra me sostiene. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 12,1-2)

Os exhorto, hermanos, por la misericordia de Dios, a que presentéis vuestros cuerpos como sacrificio vivo, santo, agradable a Dios; este es vuestro culto espiritual. Y no os amoldéis a este mundo, sino transformaos por la renovación de la mente, para que sepáis discernir cuál es la voluntad de Dios, qué es lo bueno, lo que le agrada, lo perfecto.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 16,21-27)

En aquel tiempo, comenzó Jesús a manifestar a sus discípulos que tenía que ir a Jerusalén y padecer allí mucho por parte de los ancianos, sumos sacerdotes y escribas, y que tenía que ser ejecutado y resucitar al tercer día. Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo: «¡Lejos de ti tal cosa, Señor! Eso no puede pasarte». Jesús se volvió y dijo a Pedro: «¡Ponte detrás de mí, Satanás! Eres para mí piedra de tropiezo, porque tú piensas como los hombres, no como Dios.»

Entonces dijo a los discípulos: «Si alguno quiere venir en pos de mí, que se niegue a sí mismo, tome su cruz y me siga. Porque quien quiera salvar su vida, la perderá; pero el que la pierda por mí, la encontrará. ¿Pues de qué servirá a un hombre ganar el mundo entero, si pierde su alma? ¿O qué podrá dar para recobrarla? Porque el Hijo del hombre vendrá, con la gloria de su Padre, entre sus ángeles, y entonces pagará a cada uno según su conducta.»

